

СТАРИЯТЪ ЗВЪНАРЪ

Старият звънар дѣдо Горчо бѣше самотенъ като бѣлата брѣза, възправена предъ малката му кѣщичка на края на селото.

Никого си нѣмаше той. Край огнището му, което свѣтваше вечеръ, се гушеше и мъркаше само слѣпиятъ жълтъ котаракъ, който дрѣмѣше по цѣли дни, притворилъ очи. Радваше му се дѣдо Горчо като на свой, близъкъ човѣкъ, протѣгаше ржка и го галѣше.

— И ти остарѣ, Мърко! — думаше той. — И азъ остарѣхъ. Ехъ, краятъ идва вече!

И той сѣдаше срещу запаления огънь, протѣгаше сухитѣ си рѣце къмъ него, като къмъ любимъ човѣкъ, грѣеше се и гледаше свѣтлитѣ, весели пламъчета. Тѣ играеха, снишаваха се и изчезваха. После пакъ лумваха нагоре. Понѣкога нѣкоя

главня се отплѣзне, отърколи се на страна, а отъ нея избухнатъ нагоре цѣлъ снопъ свѣтли искри, като воленъ, непринуденъ детски смѣхъ. Очитѣ на дѣдо Горчо се усмихватъ скръбно, а после отъ тѣхъ полека пролазватъ надолу по изсѣхналитѣ му бузи две сълзи.

Огънятъ полека загасваше като уморено око, а старецътъ все седѣше предъ него съ приведена глава. Вѣтърътъ спираше своитѣ лудории въ комина, притаяваше се, а студената зимна нощъ бавно му шепнѣше нѣщо. Какво? Старецътъ, загледанъ въ огъня, махаше съ ржка.

— Спри! — искаше да каже той. Но нощъта разказваше, разказваше. Ето, той помни, когато посрѣдъ нощъ нагазваше дълбокия снѣгъ и се отправяше къмъ звънарницата, за да възвести Свѣтлото Рождество, до неговитѣ голѣми стѣпки личеха едни малки — стѣпкитѣ на